

селото се показа. Въ тази минута завалѣ силенъ пролѣтенъ дъждъ... Измокренъ стигна до селото.

Асѣнъ влѣзе въ първата полусъборена къща да се запази отъ дъжда. Но той остана смаянъ, като видѣ просека и момиченцето.

— Азъ . . . азъ . . . за вази дойдохъ! . . . Азъ ви нося дрехи!.. — радостно извика Асѣнъ.

Той подаде вързопчето на стареца. Просекътъ го покани да седне при тѣхъ.

— Защо идешъ въ това лошо врѣме? . . . Колко си мокъръ! . . . Благодаря за помощта! Богъ да ви помогне! . . . Вземи, Васко, палтенцето, ето и панталонки, ха . . . и дрешка, колко е хубава! . . . усмихнатъ говорѣше просекътъ.